

la contra | ENRIC RAMIONET

No hi ha qui ens pari

La preocupació per la crisi sembla que s'esvaeixi quan algú pren alguna mesura restrictiva

La disminució del consum sacseja la nostra economia i diuen que ens conduïx irremissiblement a la catàstrofe, però l'enyorat creixement il·limitat i els seus efectes mediambientals, també. No sé com ho veuen, però segons tots els indicis estem atrapats. Les xifres econòmiques del món pròsper són depriments i sembla que hem entrat en un període de decreixement; o per emprar un llenguatge més respectuós amb la sacralitat predominant: de creixement negatiu, que és una forma graciosa d'explicar-ho, una fórmula que fa pensar en allò d'avançar enrere o de demanar el cafè «amb» sense sucre, i que a la vegada permet distingir aquest decreixement caòtic, desesperat i frustrant, d'aquell decreixement planificat, mesurat i racional que reivindiquen els més crítics amb el model econòmic.

Mentre esperem que arribin els temps millors s'estén el convenciment que les dificultats actuals no es poden superar sense haver après algunes lliçons. S'ha repetit amb insistència que pels xinesos crisi és oportunitat, i que a més, en grec i originàriament, significa canvi profund. Potser sí, doncs, haurem de concloure que les raons són estructurals i que toca replantejar-nos alguna cosa, especialment ara que els que patim el desordre de l'economia som també nosaltres i la nostra actualitat i no únicament allò tan incert del futur i allò tant llunyà de la gent del món empobrit.

Diuen que ara ens escandalitza el pes de l'economia especulativa i de la desregulació i de la submissió de totes les activitats humanes a les vel·leïtats del mercat; que, per exemple, considerem una barbaritat que els porcs centreeuropeus vinguin a dipositar els purins a l'Empordà per acabar convertits en salsitxes italianes. Diuen que no podem continuar tractant amb tan-

ta ineficiència l'energia i l'aigua, com si les deus fossin inescotables o els Déus les multipliquessin miraculosament. Que tampoc hem de consentir que la globalització proporcioni a les transnacionals la possibilitat de produir sota condicions laborals del segle XIX per vendre a consumidors del XXI sense exigir-los cap responsabilitat sobre els costos socials i ambientals que se'n deriven. Ni ximpleries com la que relata l'impulsor del moviment Slow Food quan parla de la desaparició d'uns deliciosos pebrots del Piemont italià perquè era més barat importar-los d'Holanda mentre que als camps on florien les pebroteres ara s'hi planten bulbs de tulipes que s'exporten a aquell país.

Però la preocupació per la crisi, pel desordre, pel canvi climàtic, per l'evident sobreexplotació del planeta sembla que s'esvaeixi quan algú s'atreveix a prendre alguna mesura restrictiva, per

més apropiada que sigui. Ja hem vist com el neguit pel consum d'energia s'esfuma quan ens puja l'esperit nadalenc i ara podem contemplar com la simpatia per la lentitud desapareix d'immediat quan s'adopta una mesura tan tímida com la de limitar momentàniament la velocitat dels nostres vehicles. Ho convertim en portada, en fem burla, titllem els seus impulsors d'estalinistes i ens proposem linxar-los públicament per escarment de la gent d'aquesta corda, i tot sense pensar ni per un instant que si existeix alguna relació insensata al món és la que mantenim amb els nostres automòbils.

Si la limitació a 80 km/h desencadena aquesta bogeria, que passarà quan calgui adoptar alguna restricció de veritat? Ja sé que ens hauríem d'adscriure a l'optimisme de la voluntat però, a vegades, és una temptació fer com aquell del *Titànic*, o del *Poseidón*, i esperar el naufragi abraçats a la barra del bar.

Rètols que adverteixen sobre la velocitat variable a l'àrea de Barcelona. / JUANMA RAMOS

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

Línia 41

Ja se n'ha parlat prou, dels autobusos que circulen per Barcelona amb l'anunci de la coneguda probabilitat divina. No insistiré en els arguments dels ateu ni en la desproporcionada publicitat amb què s'han trobat amb tan poca inversió. Han aconseguit, això sí, que es parli més que mai de Déu, que no sé si era exactament la seva intenció a l'hora de pensar la campanya, tot i que també és cert que la pròpia etimologia de la paraula implica, si més no, la inicial existència de qui després es renega. La «a» negativa té sentit en funció de l'afirmació a què es contraposa. En aquest sentit, es pot dir que és innegable que han col·locat Déu en les primeres planes dels diaris i en els telenotícies i en les locucions de la ràdio, i que han sabut col·locar-lo amb molta més eficàcia que no pas cap conferència episcopal.

Hi ha un detall, però, que em té ben commocionat. El primer dia que circulaven els autobusos, tot de periodistes van decidir que seria bo saber la reacció dels usuaris. Hem de ser honestos: la majoria no en sabia res, de tanta polèmica. Són gent que agafa l'autobús que toca i que els du fins a la feina o de retorn a casa. No es fixen en la publicitat, no la veuen i no s'immuten pels canvis, ja siguin ideològics, perfumats o de promoció institucional. La gent que s'ho mira des de la vorera tampoc no hi dóna més importància, la qual cosa demostra que aquest entrenou és més virtual que real.

Ara, el cert és que hi ha ciutadans que s'han esgarriat. Aquí és quan em commociono. Llegeixo les declaracions d'una dona que renuncia a agafar el vehicle de la línia 41 perquè té por de la venjança divina. Diu: «Si hi pujo, podria ser que hi hagués un accident. És un mal averany, aquest anunci.» La dona no puja a l'autobús i espera, pacient, que en passi un altre que, tot i fer el mateix recorregut, per alguna estranya circumstància logística no dugui el famós «probablement Déu no existeix».

Espera en va i finalment cedeix a l'amenaça atea. Sembla —ho dic per a la seva tranquil·litat— que encara respira.

PUBLICITAT

rebaixes **Stein**

articles de pell

PIQUAUBO ITALY

markiario

N:VA

MONT BLANC

descomptes fins al 50%

Pompeu Fabra, 11 - 972 203 944 / Migdia, 11 - 972 213 565
Av. Lluís Pericot, 36 - 972 210 932 / GIRONA

PUBLICITAT

Teatre Borràs

"Podria convertir-se en la nueva comedia del año (...)"

Santiago Fondevilla
La Vanguardia

La nova comèdia de Jordi Galceran

dirigit per Josep Maria Mestre

Cancel·la

FERRAN RANE LLUÏSA CASTELL TONI SEVILLA LLUÏSA MALLOL

www.teatrboras.com

PUBLICITAT

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

OR METAL

MILLOR AÏLLAMENT, DURABILITAT I MENOR MANTENIMENT

Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó FORNELLS DE LA SELVA
972 47 61 27 www.ormetal.es